

אגרות קודש

כפי שצויין לעיל – קשור ענין עיבור השנים ביחודו של הלוח היהודי שלנו. הבסיס לכך הוא העובדה ש"ישראל מונין ללבנה". הלוח היהודי מבוסס על הלבנה אך מביא בחשבון גם את השמש, דבר המבטיח שחג הפסח ושאר החגים יחולו במועדיהם המדויקים.

שניהם – השמש והלבנה – נבראו כדי "להאיר על הארץ", ולשמש את האדם, שתכליתו ויעודו הם – "אני נבראתי לשמש את קוני".

כשנתבונן נראה כי קיים הבדל בין האופנים שבהם מאירים השמש והלבנה את הארץ: השמש זורח ומאיר יום באותו אופן, ללא כל שינוי. לעומתו הלבנה מתחדשת מדי חודש (ומכאן גם השם "חודש") בהופעתה, או ב"היוולדה" ("מולד הלבנה"), בראשית החודש, תחילה כרצועה צרה חצי-עגולה, והיא הולכת ומתמלאת ומגביהה אורה מיום ליום עד שהיא מגיעה לשלימותה ושיא אורה, ביום ארבעה-עשר או חמשה-עשר לחודש.

במילים אחרות: השמש והירח מסמלים שני כחות. השמש מייצגת **אחידות ויציבות**, והלבנה – **תמורה והתחדשות**.

שני גורמים אלה קיימים גם בעבודת ה', ולמרות שהם, לכאורה, עניינים הפכיים ומנוגדים, הרי דווקא **שניהם יחד** הכרחיים ודרושים להשגת שלימות בעבודת השם.

ביאור הדבר:

ישנם עניינים בעבודת השם החוזרים ונשנים מדי יום ביומו ללא הבדל. כך – לדוגמא, פותח כל יהודי את יומו, מיד עם הקיצו משנתו, באמירת "מודה אני לפניך", הוא מכיר ומודה לה "מלך חי וקיים", על שהעניק לו יום, כך גם מצות לימוד תורה, אהבת ישראל וכו', שיהודי חייב לקיימן בכל יום ומדי יום.

אך יחד עם זה חייבת להתווסף מדי יום התלהבות **מחודשת** בכל עניני היהדות, ובפרט בעניינים החוזרים ונשנים מדי יום, בדיוק כאילו באו **היום** מפי הגבורה.

התלהבות חדשה ושמחה באה בימים של שבת ויום-טוב, וכו', כאשר מתווספות תפילות

כפי שצויין לעיל: בהבא להלן ראה בארוכה מכתב הנ"ל שנה זו. **וש"נ**.
 ישראל מונין ללבנה: סוכה כט, א. וראה גם ב"ר פ"ו, ג. וראה ד"ה ויאמר לו יהונתן מחר חודש גוי תקסי"ז (סה"מ תקס"ז ע"י מח ואילך). עם הגהות – באוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. וברמב"ם ריש ה' קידוש החודש: והשנים שאנו מחשבין הם שני החמה, - נתבאר בלקו"ש חכ"ו שם סעיף יו"ד ואילך.
 שניהם.. נבראו כדי "להאיר על הארץ": בראשית א, טו.
 לשמש את האדם: ועד שהשמש **ממתקת** הפירות והלבנה **מבשלת** הפירות (פרש"י ברכה לג, יד). וראה ברכות ו, סע"ב ובחדא"ג מהרש"א שם. הקדמת פיהמ"ש להרמב"ם ד"ה אח"כ ראה להסתפק.
 אני נבראתי לשמש את קוני: משנה וגמרא סוף מסכת קידושין.
 ומכאן גם השם "חודש": לקוטי לוי"צ הערות לזח"ב ע"י שלט. וראה אוה"ת לר"ה אישג.
 כרצועה צרה חצי-עגולה: ראה פיה"מ להרמב"ם ר"ה פ"ב מ"ט (כן היא החלוקה במשניות ד"כת"י המקור"י דהרמב"ם – הוצאת קאפח). וצ"ע בצפ"ע להראגאצובי (לרמב"ם ה' קדה"ח בתחלתו) דראיית הלבנה בקדה"ח היא דמיונית ולא אמיתית. וראה מפענח צפונות ס"ע רלו ובהוספות שם שהאריך, **וש"נ**.
 ביום ארבעה-עשר או חמשה-עשר לחודש: שהרי מילוי ושלימות הלבנה הוא "חצי כ"ט י"ב תשצ"ג (מן המולד)" (רמב"ם שם פ"ו ה"ג. ב"י לטווא"ח סתכ"ו ד"ה ומ"ש רבינו. ב"ח שם ד"ה אר"י וכו') – בין י"ד לט"ו.
 אהבת ישראל: שהיא כלל גדול בתורה (תו"כ הובא בפרש"י עה"פ קדושים יט, יח). ויתירה מזו – זו היא כל התורה כולה **ואידך פירושא הוא** (שבת לא, א). וראה תניא פל"ב. קונטרס אהבת ישראל.
 בדיוק כאילו באו היום מפי הגבורה: ובלי חז"ל: בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוו עליהם – פרש"י עה"פ תבוא כו, טז. וראה פרש"י עה"פ עקב יא, יג. – ובפרש"י עה"פ יתרו יט, א – בנוגע **לתורה**. ספרי ופרש"י עה"פ ואתחנן ו, ו. שו"ע אדה"ז או"ח סי' סא סעיף ב' (וש"נ) – בנוגע **לק"ש**. וראה ד"ה ביום השני תרפ"ב פ"ב ואילך (סה"מ קונטרסים ח"ב תסה, ריש ע"ב ואילך). ד"ה וכל העם רואים היש"ת פ"ה ואילך. ד"ה ואהי אצלו אמון היש"ת (סה"מ היש"ת ע"י 116 ואילך).